

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izimši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanja na dom računa se po 10 kr. za meec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kakor poština znaša.

Za oznanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr.; če se dvakrat, in po 4 kr. če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvolé frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravnishvo je v Rudolfa Kirbiša hiši, „Gledališka stolba“.

Upravištvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Res litorales.

Doslej poznamo najbolj „Res Italicae“, ki so izšle pred leti, in so opisavale, kako mislijo italijanski državniki in italijanski narod o avstrijskih deželah, katere bi radi odtrgali našemu cesarstvu. Te dni pa so zagledale beli dan „Res Tridentinae“, katero knjižico je sestavil nekdo, ki se prišteva k nekdanji ustavoverni stranki, torej k onim tovarišem, ki sede na levici v državnem zboru.

Nedostaje nam samo še, da bi sestavil kdo „Res litorales“; tu pa bi bilo združiti stvari ne v knjižico, ampak v dovolj debelo knjigo. Kajti snovi je tukaj nakopičene v toliki meri, da bi naraslo vsako poglavje na jedno knjižico.

Vzor bi dobil dotični pisatelj ravno v knjižici „Res Tridentinae“, in možno bi bilo to knjižico kar naravnost porabiti za primorske razmere. Zamenjati bi bilo samo ime „Nemec“ s „Slovani“, vse drugo bi utegnili ostati. Dodatek bi se napravil samo tam, kjer pomagajo tudi Nemci lahonstvu proti Slovonom in s tem proti avstrijskim interesom.

„Res Tridentinae“ opisujejo, kako je na južnem Tirolskem stvar dozorela tako daleč, da so celo preprosti kmetje prešinjeni z iredentovskim duhom. Razumništvo se lika in omikuje v Italiji; sinovi imovitiših družin zahajajo na italijanske šole v Italijo; tam si pridobe celo državljanstvo italijanskih podanikov, vračajo se pa kot taki vender v Tirole, kjer delujejo v iredentovskem zmislu.

Na Tridentinskem je, kakor trdijo „Res Tridentinae“ celo nižja duhovščina vsa pokvarjena, to je, tudi ona dela proti Avstriji za odpad k Italiji. Cesar ne dovrše posvetni iredentaši, to stori končno duhovščina na kmetih in tako je dozorel nižji in višji del južnotirolskega prebivalstva za odpad.

Dotični pisatelj, kakor v obče nemško-liberalna stranka bi rada svoje grehe proti Avstriji navalila na sedanjo vlado, v tem ko vsak politik ve, da so nemški liberalci božali južnotirolske Lahe v prejšnjih dobah jedino zaradi tega, da so imeli tudi v njih svoje podpornike proti slovanski večini tostranskega avstrijskega prebivalstva. Nam ni zagovarjati sedanje Dunajske vlade; ali ona pokaže kaj lahko na postopanje nemških liberalcev tudi v se-

danji dobi, ko se isti liberalci bratijo z Italijani primorskimi.

Nemški liberalni in židovski listi zamolče in zakrivajo vsakotero protiaustrijsko dejanje primorskih lahonov in iredentašev; nemški liberalci zagovarjajo protiaustrijsko in protislovansko politiko na Primorskem.

Ista politika je spravila južne Tirole s poti proti Avstriji; ista politika doseže iste posledice tudi na Primorskem, kolikor se temu ne ubranijo primorski Slovani jedini zaščitniki sebe in Avstrije — na Primorskem.

Tu na Primorskem je položaj v mnogoterih ozirih še hujši, nego na Tirolskem. Kajti tu je veliko večja pomoč protiaustrijskih agitatorjev, ki prihajajo v ogromnem številu iz Italije same. Južno Tirolsko je samo bolj ali manj ubožno, katero ne more italijanskih podanikov vabiti k sebi zaradi kruha. Na Primorskem je pa sosebno Trst, kateri redi celo po statistično potrjenih podatkih najmanj šestnajst tisoč Italijanov iz italijanskega kraljestva. Teh 16 000 duš v Trstu reprezentuje že samo prehudo agitatorsko moč v iredentovskem zmislu.

Ta moč se kaže pa tudi v moralnem oziru, ki pa ima svoje korenine tudi v protiaustrijskem duhu. Nikjer v Avstriji se ne godi toliko goljufij in sleparij na zasebnih in javnih mestih, v večjih in manjših službah, kakor ravno v Trstu, in od nikoder se ne sliši, da bi sleparji in hudodelniki popihovali jo v Italijo, kakor ravno iz Trsta.

Torej v Trst zahajajo Italijani iz Italije ne samo, da bi si služili kruha poštenim potom ampak tudi, kakor je videti iz dejanj, z namero, da bi tu obogatili z goljufijami in sleparijami vsake vrste. Trst je v tem pogledu hudo propal, in policijska ter sodnijska statistika v Trstu mora nas poučiti naravnost, da velika večina takih hudodelnikov se je priteplo iz Italije in je odneslo pete zopet v isto obljubljeni deželo.

Politika na Primorskem pa taka dejanja zakriva, toliko bolj pa vidi v vsakem koraku slovanskega prebivalstva narodne in celo nevarne aspiracije. Gospodo bi zavrnili mi na Res Tridentinae,

da naj se uči tam, kako dela neka politika — proti državi.

Na južnem Tirolskem deluje tudi duhovščina za odpad od Avstrije; na Primorskem se v domači duhovščini ne more še govoriti jednako. Vender pa so se zgodile tudi že tukaj velike napake, katere so pa preznane in konečno tudi prekočljive, da bi jih mi tukaj opisovali. Opozarjamo pa vender, da vedenje od neke strani velike duhovščine na Primorskem, kakor so to označili slovanski časniki, nikakor ne more krepiti avstrijskega duha in vzbujati patrijotizma v onih nižjih krogih, proti katerim se obračajo neke vrste višji pastirji.

Dunajski vladi pa bi vsekakor priporočali, da naj gleda, koga posluša, bodisi kedar ji predlagajo nova imenovanja višje duhovščine, bodisi, kedar opisujejo s Primorskega vedenje — slovanskega prebivalstva.

Ali nam je danes druga namera v mislih. Dokazavali smo že, da na Primorskem morajo Slovani sami delovati in se naslanjati na sopomoč drugih avstrijskih Slovanov.

Zdaj bo budgetna debata, in mi v interesu celokupnosti naše države opozarjamo odločne slovanske poslance v državnem zboru, da vzamejo v roke „Res Tridentinae“ ter da sodijo o položaji na Primorskem še veliko hujše, ker samo tako bodo sodili primerno in resnično.

To sodbo naj razkrijejo brez ovin-kov v državnem zboru ter vladi zaresno zakličejo: Quousque tandem! Pozitivnih del jim dá tukaj lahko vsak primorski rodoljub, sosebno pa uredništva listov „Naša Sloga“ in „Edinost“ v Trstu, „Slovenski Narod“ itd. V tem oziru bi bilo celo priporočati, da izdajo slovanski rodoljubi vsaj majhno, jedrnato sestavljeno brošuro „Res litorales“. Tako namerja izdati urednik „Politik“ gospod Srb tudi brošuro o gibanju na Češkem. Torej z brošurami na dan, in slovanski poslanci a la Gregr, Vašaty, Gregorec itd. pa na noge z interpelacijami v državnem zboru. Povedati je, v kaki nevarnosti je položaj na Primorskem za Slovane in ravno zaradi tega za državo. Te poti so jedine poleg lastnega delovanja, da se rešijo Slovani proti nameram italijanske iredente in nemško-židovskih jako neliberalnih pomagačev.

X+Z.

LISTEK.

Mabel Vaughan.

(Roman. V angleškem spisal Marija S. Cummins, poslovenil J. P.—ski.)

Deveto poglavje.

(Dalej.)

A kmalu se je bil izgubil v množici; in Mabel je zopet le mislila na malo četo svojih občudovalcev, ki so si srečo voščili, da je zopet v družbo prišla; tudi so jej ostali verni kljubu godbi in plesu v bližnji sobani. Zato se je nekoliko čudila, ko jo je nekdo dotaknil se z mahalcem. Ko se je obrnila stala je pred njo gospa Leroyeva z onim tujcem, ki je bil nedvomno Ludviko poiskal, da bi ga sestre predstavila.

Ali se je Ludviki k plesu toliko mudilo, da je bila spozabila, njegovo ime jasno izreči, ali pa je bila Mabel malo zmočena, da imena ni jasno slišala; dovolj, kar vedela ni, da se je z Dudleyem seznanila.

Zavedno veselo njegovo obnašanje je Mabel kmalu popolnem umirilo. In sama ni vedela, kako

se je to zgodilo, da se je čez malo minut zapela z njim v pogovor prav brez vse one prisiljenosti, ki površnemu in prenaplenu predstavljanju navadno sledi. Tudi si ni skušala pojasniti, zakaj so najdrznejši izmed njenih častiteljev drug za drugim v plesnico ali kam drugam izginili ter se Dudleyu popolnem umaknili. Vedela je le, da je poslušala moža, ki se je po krasnem jeziku, po izvirnih mislih in po živi vobraznosti bistveno ločil od vseh, ki so jo bili ravnokar zapustili. Tudi jej je laskalo, da je k sebi privabila toli odličnega duha; ker so jo morebiti tudi žive oči Dudleyeve navduševale, čutila je v sebi duševno hrepenenje, katerega jej doslej občevarje z družbo nikdar ni bilo izbudilo. Opazivši, da ni plesala, šel je Dudley jej po stol, sam pa se je po stari navadi in nekako neskrbno naslonil na podoknico; nadaljeval je z bliščečo darovitostjo pogovor ter jo sedaj pa sedaj z navidez nemarnimi besedami osrčeval, naj le brez obotavljanja kaže prirojeno jej milino in ostro razumnost s katerima jo je priroda toli bogato obdarila.

Ko jej je gospod Leroy, ta večer slučajno navzoč, naznanil, da voz čaka in da je tudi Ludvika pripravljena oditi, zapazila je še le, koliko dolgo se je toli prijetno zabavala. Če prav je to bilo le

znanje jednega večera, vender si ni mogla zakrivati občutene radosti, ko jej je Dudley pri slovesu rekel, da se z veseljem nadeja, da jo bode kmalu zopet videl.

Henrika so k veselici pričakovali; a ni ga bilo; pokazalo se je, da so ga bili nekateri prijatelji v njegovem društvu našli ter ga tam zadržali. Še le drugi dan pri obedu je Mabel imela priliko, z njim o dogodkih prejšnjega večera se pogovarjati. Nje poročila so bila nekako izsiljena in Henrik je je s posebnimi vprašanji iz nje izvil. Nazadnje jo je tudi primoral izpovedati mu, da se je z novim človekom seznanila; na to jo je napeljal, da ga je precej natančno popisala. Ko se je dolgo časa radoval z njenimi dozdevami o njem, zlasti pa z nje sumnje, da tujec mora biti pesnik, ker ima črne oči, dolge lase, pa precej sanjarsko obleko in poleg tega je še kaj prijeten, iznenadil jo je s pretrganimi besedami: „S kratka, ti si videla Linkolna Dudleya, in zadovoljnost, podoba je, bila je obojestranska.“

Z radostnim začudenjem je Mabel zarudela pri prvih besedah Henrikovih, drugo nemudoma sledeče zarudenje nje lic pa je izdajalo, koliko zelo je Dudleyevo dobro misel o sebi cenila. Teta Sabija

Iz tužne Koroške.

Gospod poslanec dr. Gregorec dregnil je s svojo interpelacijo o imenovanju slovensčine nezmožnega knezoškofa krškega jako neljubo v gnezdo nemško-liberalnih prusijanov koroških. Kakor besni zaganjajo se v imenovanje poslanca in one, ki so podpisali interpelacijo, osobito pa v c. kr. deželne sodnije svetnika g. Hrena. G. Gregorec naglašal je v svoji interpelaciji faktum, da je prvostolnik nadškof Solnograški v svojem poročilu do vlade zastran reguliranja škofijstev na Štajerskem in Koroškem dne 21. julija 1853 razločno izjavil, da bode treba za Krško škofijo v Celovci v škofo odbirati le takih mož, kateri so poleg nemškega tudi slovenskega jezika popolnem zmožni. To jasno določeno načelo pa se je že v drugič prekrhnilo in ne moremo umeti, kako morejo konservativni listi in v prvi vrsti „Vaterland“ omenjeno interpelacijo pobijati? Je li g. Gregorec kaj drugega zahteval, kakor to, kar nam po pravici pripada? Potegnili se je za nas Slovence, katerih nas je dobra tretjina na Koroškem. Hvala mu! Kaj pa nameravajo naši Nemci s slovensko manjšino in slovenskimi rodoljubi na Koroškem, kako sodijo o samostojnosti našega knezoškofa in njegovem poklici, hočemo v naslednjih vrsticah pokazati svetu ter prosimo nemške konservativne liste vzeti si notico, ter čitateljem svojim povedati, kaj da imamo pričakovati katoliški Slovenci koroški v bodočnosti, in potem še le soditi, je li bila gosp. Gregorica interpelacija umestna ali ne.

Komaj se je zasula gomila nad ranjnim knezoškofom Fundrom, katerega so naši nemško-liberalci prištevali svojim pristašem, a po krivici, kajti spoznal je mož njih nakane ter ravno hotel tej stranki potegniti krinko raz obraza ter ostro obsojevati jo, ko mu prestriže neizprosna smrt življenja nit, še ni bil pokojni vladika mrzel, že se je predrznil tukajšnji list „Freie Stimmen“, kateri zajema iz žepov Celovškega državnega poslanca g. pl. Moro, na nečuvno surov in predrzen način zaginati krik, da mora biti prihodnji krški škof Nemec, in to ne le po imenu, temveč tudi po mišljenju, kateremu naj bode naloga, krotiti prepohlevne in avstrijsko-misleče Slovence. Po „revolverpressi“ običajni navadi obrnil se je omenjeni list direktno na gospoda deželnega predsednika in ga rotil, da naj ves svoj upliv uporabi, da se imenuje škofom mož velikomemškega duha. Pretil je z mnogoštevilnim odpadom od katoliške cerkve, da skoro z ustajo, ko bi bil imenovan škofom Slovincem prijazen mož, ali še celo kak Slovenec.

Imenovan je bil dr. Kahn knezoškofom krškim. Koroški Slovenci razveselili smo se v svoji žalosti, da nam je osoda tako nemila, vendar le dala novim imenovanega, kajti poizvedeli smo, da je novi naš vladika obljubil, priučiti se jeziku slovenskemu, da je mož dobrega srca, resne volje, ki hoče po vsej moči delovati v prosep njemu izročene, izbornega in odločnega voditelja potrebujoče krške vladikovine. A le ta obljuba, priučiti se slovenskemu jeziku, je našim prusijanom že preveč, razburila je njihove duhove in danes ti kličejo: „Našemu škofu ni treba priučiti se slovenskemu jeziku in se mu tudi ne sme!“

Je bila tudi precej zelo radovedna, kako Mabel sodi moža, ki je bil na njo toli ugoden utis napravil. Tudi gospod Vaughan se je zanimal za Henrikovega prijatelja, Henrik pa se je sam najbolj radoval, da je Mabel z nadaljnimi vprašanji nadlegoval. A Mabel je dosledno in stanovito ogibala se vseh vprašanj ter je nazadnje pogovor spravila na drugo pot; pa pri vsem tem je Dudley ostal glavni predmet nje mislij.

Za nobeno prilizovanje in sladkanje ni mlada devotka toli občutljiva, kot če vidi, da se za njo zanima mož, ki je nekaj let starejši od nje, ki ima dosta večje duševne zmožnosti in darove in je vrhu tega še jeden izmed najbolj priljubljenih in najbolj uplivnih družnikov v njej pristopnej družbi. To se sebnost velja, če jej je po prirodnih olik duha in srca mogoče uživati višje duševno veselje, nego je navadno veselje novošegnega življenja. Celu Ludvika in lehkomišljeni nje krog so čutili, koliko časti podeluje gospoda Dudleya paznost; zato se je Ludvika močno trudila, da bi njega paznost nase obračala; kajti njegov stan v javni družbi bil je popolnem utrjen in njegove zmožnosti so bile v obče priznane. Koliko bolj morala je Mabel ceniti moža, ki je zahtevam najbolj izbornih krogov zadostoval

Pri nastopu svoje pastirske službe izdal je vladika običajni pastirski list, kateri pa našim liberalcem nikakor ne ugaja. Pričakovali so v njem političnega veroizpovedanja novega škofa, pričakovali, da bode novi škof okaral in svaril slovensko duhovništvo in slovenske deželane, a varali so se. Pastirski list govori samo o velikonočni spovedi, ter vabi vernike k izpolnovanju katoliške dolžnosti.

Ker torej novi naš vladika želj našim liberalcem ni izpolnil, naznanil je list „Freie Stimmen“ v št. 24 njih nejevoljo v uvodnem članku „Der Hirtenbrief des neuen Bischof“. V tem članku svetujejo mu, kako da naj postopa s slovenskimi duhovniki in slovenskim narodom na Koroškem. Le-ta članek priporočamo „Vaterlandu“ in drugim konservativnim listom, kateri obsojajo omenjeno interpelacijo v „eingehendes studium“.

Pa pogledimo, kaj piše omenjeni list. Ko je izlil svoj žolč, da je pastirski list „farblos“, nadaljuje: „Dr. Kahn ist in der Schule des Fürstbischofs Zwerger von Seckau aufgewachsen; mag er seiner Heimat noch so treu angehangen haben, mag er Kärntner mit Leib und Seele sein, dies eine wird kaum bestritten werden, dass Dr. Kahn den politischen Verhältnissen in Kärnten entfremdet worden, dass er dieselben nicht als Sohn unseres Landes, sondern als Priester betrachtet hat.“ Zahvaljujemo se za le-to odkritosrčnost! Sicer vpijejo naši liberalci vedno: „Der Priester hat sich um Politik nicht zu kümmern; er bleibe beim Altare!“ Tu pa zahtevajo, da mora škof poznati politične razmere in se tudi umešavati v nje. Tudi mi smo tega mišljenja in dostavljamo, kar je jednemu dovoljeno, je tudi drugemu; kar mojster dela, isto smejo opravljati tudi njegovi učenci. Preverjeni smo, da so potrebni našemu politično še nezrelemu ljudstvu dobri, zanesljivi voditelji, kateri mu ucepljajo ljubezen do materinega jezika svojega in do prelepe naše avstrijske domovine, ljubezen, katere poslednje našim koroškim liberalcem primanjkuje. Voditelj ljudstvu pa more biti le inteligencija in mi imamo jedino le našo narodno duhovščino, katero prosimo vstrajati in še znaprej gojiti avstrijsko mišljenje ter pobijati razširujoči se prusizem, naj zbog tega naši liberalni kričarji tudi jezo popokajo. Se ve da mislijo, da naj bode škofu in duhovstvu dovoljeno le nemško-liberalno politiko tirati, vsaka druga lete nasprotna in nevarna pa naj jim bode prepovedana. O, licemerstvo, o, brezsrčnost! zahtevati od katoliškega škofa nemško-liberalno politiko. Pa naši Nemci so tudi nesramni, radi kličejo po policiji. Ker je novi naš vladika v pastirskem listu uporabil citat: „Wo starkes sich und mildes paarten, da gibt es einen guten klang“, pravijo „Fr. St.“ „Der neue Oberhirt wird entnehmen, dass Milde allein seine Stellung nicht stützen kann“. Se ve da za Nemce „Milde“ za Slovence pa — šibo. Kaj ne, to je prav „liberalno!“

V knezoškofijem konsistoriji je tudi nekoliko Slovencev, to preseda našim prusijanom ter se bojijo, da bi se novi škof ne posvetoval z njimi, zato mu svetujejo: „Eigene Wahrnehmungen werden ihn unendlich besser und eher einführen, als alle Darlegungen der eifrigsten Rathgeber.“ Škoda, tukaj so „Fr. St.“ pozabile povedati, da naide novi

ter izbujal ono nehotete spoštovanje, katero mladina zmiraj rada na žrtveniku genija žrtuje.

Dudleyev genij je bil zares kaj vesoljnega značaja. Večinoma v inostrančih izgojen hitel je nagloma iz jedne šole učenosti v drugo šolo, spoznaval je evropsko družbo v vseh nje menah in porabljal je razne prilike, kot se le malokateremu ponujajo. Zato je bil svetan (kozmpolit) po svojih šegah, umetnik po svojem ukusu in najpopolnejši poznavatelj družbe, tako da se je povsodi lahko odlikoval. Kdor ga je natančneje poznal, rekel je, da se mu posreči vse, kar počne; če prav pa je imel blizu trideset let, izvolil si ni bil še nobenega poklica.

Tako je bil o času, ko se je bil Mabel predstavil, še zmiraj le zasebnik. Njegovi zmerni dohodki so zadostovali potrebam moža, ki je sicer bil izbričen in razkošen v svojem življenju, vendar ni bil prav nič naklonjen brezobzirnemu zapravljanju; najbolj čudno pa je bilo, da njegova veljava in njegov upliv nista kar nič zavisela od bogatstva.

Kmalu se bode pokazalo, kako je ta nenavadni upliv deloval na mlado in pregorečo Mabel.

Nje znanje z njim zorilo se je nagloma. To je moralo dospeševati že toplo njegovo prijateljstvo

škof najboljši svetovalec v „Redaktionsbureau d. Fr. St.“, kjer mu morejo gotovo najboljši postreči. Kak pojem imajo le-ti ljudje o dostojanstvu škofom?

Koncem omenjenega članka pa potegnemo „Freie Stimmen“ krinko popolnem raz obraz ter prav nesramno povedo, kaj da se prav za prav od novega škofa zahteva in kaj ima storiti, kajti pišejo: „Die Deutschen blicken vertrauensvoll zum Fürstbischof auf. Er ist im Stande die slovenische Sippschaft, welche unter dem Mantel der christlichen Liebe für ihre nationalen Pläne arbeitet, mundtot zu machen und die deutsche Geistlichkeit, der er ja auch angehört, von dem Alp zu befreien. In dieser Erwartung begrüßen wir seinen Einzug in die Residenz. Tako! „Sippschaft“, „mundtot machen“!

Slovenska naša duhovščina je torej „sippschaft!“ In novi naš škof naj le-to „sippschaft“ naredi „mundtod?“ Čudili smo se, da je list zagledal beli dan, a prav je, da ni bil konfiskovan, vsaj svet lahko razvidi tukajšnje razmere. „Vaterland“, kaj praviš ti k temu? Odločno protestujemo takim napadom nasproti! Naša duhovščina, katero spoštujemo in visoko cenimo, je v očeh teh prusijanov „sippschaft.“ In to celo od strani takih ljudi, ki bi se imeli sramovati nad svojo in svoje obitelji umazano zgodovino? Nesmo li katoliški, Avstriji udani koroški Slovenci globoko užaljeni? Pričakovali smo, da bode tukajšnji uradni list odločno odbil le-to nevalifikovano surovost, a zaman, — naša Celovčanka molči; morda jej je še celo na skrivnem prav, da se tretjina prebivalcev Koroške imenuje „sippschaft“. Slovenska naša duhovščina mora torej sama odločno protestovati zoper take napade in ker se bodo le ti gotovo ponavljali, svetujemo jej, da se po izgledu nemško-štajerskega svečeništva obrne do prevzvišenega vladike, ter ga prosi pomoči in obrambe. Prepričani smo, da bode doborodni naš knezoškof dobrohotno odgovoril, ter slovenski del njegovemu vodstvu izročene duhovščine na pravem mestu odločno in uspešno branil. Sedaj lahko celi svet razvidi, kako obžalovanja vredni smo koroški Slovenci in kako se more priprosto naše ljudstvo izobraževati. Slovenskih šol nemamo in od naših Nemcev se, kakor razvidite iz navedenega članka „Freie Stimmen“, olike učiti ne moremo in tudi nečemo take „kulture“. Za tako „kulturo“ se tem patronom lepo zahvaljujemo, saj vsaki dan kažejo, da jim je živa potreba sesti na šolsko klop ter učiti se omike in dostojne pisave. Slovenske poslance pa nujno prosimo, naj se usmilijo slovenskih svojih bratov na Koroškem, ter nam priborijo postavno zajamčene nam pravice. Naše stanje je že zares neznosno!

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 22. aprila.

Nemški dijaki v Pragi ne bodo mogli slovesno pozdraviti buršev, prihajajočih iz Nemčije na Praško nemško vseučilišče. Policija je namreč povabila predsednika „Akademische Lesehalle“ Schollerja in mu naročila, da naj dela na to z odborom vred, da izostane slovesen sprevid po Praških uli-

s Henrikom in pa gotovost, da ga v rodovini gospoda Vaughana vselej prisrčno vsprejemajo. Če prav pa je čisto pri njih obojeval ter vsako uro s prijaznostjo odlikovanega gosta bil vsprejet, vedel je vendar še po družih potih Mabel za se zanimati in nje zaupanje si pridobiti. Našla ga je v vsakej družbi. In njegove odlične zmožnosti, kratkočasiti in razveseljevati jo, so imele najgotovješi uspeh, ko jo je sredi raztresenosti mnogobrojne družbe sedaj pa sedaj poiskal ter po priliki bolj ali manj dolgo nje misli zanimal, nje vobraznost užigal in nje veselost izbujal, ker je svoje na videz neusahljive zaklade učenosti, poezije, bistroumnosti in satire pred njo razlagal. Plesal ni nikdar, in tudi Mabel ni več toli rada plesala, odkar se mu je bila predstavila. Nikdar je ni skušal drugemu veselju s svojimi mičnimi pogovori odtegniti ali pa velikega dela nje časa si prisvajati. Prav nasproti, bil je prerahločuten ter se je znal prelepo vesti, kot da bi se bila njegova paznost le katerikrat preočitna videla. Da se mu je Mabel posebno priljubila in da jo je mej vsemi najbolj občudoval, sklepali so le iz tega, da je z radostjo porabil vsako priliko, katero sta mu slučaj ali pa ugodna sreča podelila.

(Dalje prih.)

cah, ter se došli dijaki takoj s kolodvora razidejo. Ravno tako ima izostati slovesen vsprejem na kolodvoru. Ker nemški burši ne bodo mogli takoj prvi dan izzivati Čehov, že nemški listi tarnajo, kako se zatira nemštvo v Pragi.

Gališki deželni odbor je izročil posebnej komisiji, da bode izdelala načrte in nasvete, kateri se bodo predložili enketi, ki se bode posvetovala o reformi občinske uprave. V to komisijo je deželni odbor poklical same Poljake, Ruse je pri tem popolnem prezrl.

Vnanje države.

Nekateri ruski listi, mej njimi tudi oficijozni, priporočajo, da bi se **Avstrija** in **Rusija** sporazumeli o rešenju orijentskih zadev. „Nord“-u piše se o tej stvari z Dunaja, da bi se lahko doseglo sporazumljenje Rusije z Avstrijo, ko bi Dunajska vlada ozirala se na prave avstrijske koristi in na želje velike večine prebivalstva. Balkansko vprašanje bi se potem povoljno rešilo. Avstrija pa le čaka in se neče poprijeti nikake inicijative, da bi se olajšala rešitev bolgarskega vprašanja. Avstrijski ministri pogostem zagotavljajo, da so odnosi z Rusijo povoljni, toda obe vlasti le ovirata druga drugo in se tedaj ne moreta svobodno gibati, kar se ve da koristi le bolgarskim puntarjem. Če bode tak položaj še dolgo trajal, bode to v škodo obema državama in evropskim interesom. Ves svet vé, toda nikdo razen malobrojnih slovanskih politikov, kakor Rieger, se ne upa povedati, kako bi bilo mogoče priti iz zagate. Avstrijska vnanja politika ravna se bolj po sklenjenih zvezah, nego po pravih potrebah države. Če stvar bolje pogledamo, bomo morda spoznali, da je le v avstrijskih zaveznikov interesu, da Avstrija ostane v sovrastvu z Rusijo. Italijanski minister Robilant je to pokazal, ko se je tako ostentativno potegoval za bolgarske regente. Knez Bismarck misli, da ni treba pospeševati rešitve v orijentu, ker je sedanje stanje z nemškega stališča jako ugodno. Vprašanje je, če je ta izključno nemška politika tudi najboljša za Avstrijo, če hoče utrditi svoje najnovejše pridobitve v orijentu. Upliv, ki ga bode Avstrija kedaj imela v Bolgariji, bode k večjemu zadovoljeval njeno samoljubje, koristil jej pa ne bode. Za Avstrijo bi bilo mnogo bolje, ko bi z Rusijo se dogovorili, kod bode jedna, kod druga širila svoj upliv po Balkanu, kar bi se ve da ne bila nikaka delitev ozemlja. Avstrija bila bi potem popolnem varna na zapadnem delu Balkana. Bismarck je rekel v državnem zboru, da ni nikakega povoda, da bi prišlo do vojne z Rusijo: „težje bi pa bilo zabraniti konflikt mej Avstrijo in Rusijo“. Ta težava bi pa ne bila tako velika, ko bi Dunajskej vladi res bilo kaj na tem, da ne pride do orijentske ali evropske vojne. Avstrija se je že lahko prepričala, da obljube njenih prijateljev nemale prave vrednosti, kajti vse lahko prekrizajo omahovanja parlamentarizma in zvite kombinacije diplomatov. Posebno poučno je v tem oziru, da se angleški „tories“ dosti ne ozirajo na to, kaj je obljubil Salisbury Avstriji, da le pomirijo miroljubne konservative volilce. Kdo more Avstriji zagotoviti, da se jej kaj tacega ne pripeti v Berlinu ali v Rimu? Bi morda bilo sporazumljenje z Rusijo nevarnejše, kakor eventuelno osamljenje? Tudi Katkova organ je že priporočal sporazumljenje mej Avstrijo in Rusijo.

Bolgarski vojni minister potuje po deželi in ogleduje vojsko po raznih mestih. Se ve da bode pri tem tudi skušal po možnosti uplivati na častnike, da bi se ne izneverili regentstvu. — Stambolov se je izjavil pri banketu, katerega so mu priredili bolgarski častniki, da je regentstvo pripravljeno tako dolgo braniti nezavisnost Bolgarije, da dobé kneza. Položaj se je jako zboljšal.

Mnogo se je po nemških listih pisalo, da bode car o veliki noči **ruskega** ministra vnanjih zadev odlikoval z redom sv. Vladimira. Hudo so sedaj potrti, ker se njihove želje niso izpolnile, in ugibljejo, koga bi obdoližili, da je izmislil to laž. Nekateri trdijo, da so to stvar izmislili ruski panslavisti in jo poslali mej svet, da bi tako še bolj ponižali Giersa. Da je to le prazen izgovor, ni treba praviti, ker dobro vemo, da se take in podobne laži kujejo v uredništvih Dunajskih in Berolinskih listov. Drugi pa trdijo, da je car res nameraval odlikovati Giersa, toda poslednji čas sta pa vladar in minister zopet prišla močno navskriž.

Proti nekemu sodelavcu **francoskega** lista „Figaro“ izjavil se je Déroulède, da je odložil predsedništvo lige patrijotov, ker ni zadovoljen z ministrijskim predsednikom in družimi osobami, ki so sedaj na krmilu. Čas je bil sedaj ugoden za maščevanje, Rusija bi bila pomagala, in Bismarck je izzival, kakor še nikdar, vlada je pa vse mirno potrpela. Če ministerstvo opomniš na zgubljene provincije, pa pravi, da še ni država dovolj pripravljena. Nemčija je potrebovala 60 let, da je Jeno maščevala. Ko bi bil Ferry na krmilu, porabil bi bil prilžnost. Če se še tri ali štiri leta maščevanje odlašala, bo prepozno. Prišel bode nov rod, ki ni videl naših porazov l. 1870 in ni bil v Alzaciji in Loreni, tedaj maščevanja zahteval ne bode.

„Pol. Corr.“ piše se iz Londona, da se angleški vladni krogi jako zanimajo za **afganske** zadeve. Prepričani so baje, da bodo nazadnje Rusi zaseli jeden del dežele. Po pogodbi iz 1885. leta bi morala Anglija braniti afgansko ozemlje in bi tedaj v tem slučaju morala začeti vojno. Po poro-

čilih, katere je dobila angleška vlada, nadejajo se Rusi, da se bodo Afgani uprli in pregnali emirja; v tem slučaju bi pa Anglija ne bila zavezana začeti vojne. Skoro gotovo je, da se Angleži ne bodo ustavljali, ko bi tudi Rusi hoteli prisvojiti si Herat. Angleži so se poslednja leta preverili, da je zveza z Afgani prej nevarnost nego pa varnost za Indijo. Zato bode pa Anglija Indijo le na indijskej meji branila, kar bode tem ložje, ker ima dosti strateško važnih železnic. — Nek angleški državnik izjavil se je proti dopisniku „Wiener Allg. Zeitung“, da se Anglija v afganske zadeve ne bode utikala, ker želi, da bi Rusija dobila dosti dela v Aziji. Angleži bi bili le tedaj zavezani Afganom pomagati, ko bi jih emir prosil. Ruski agitatorji vzne mirjajo narod, da je emir prodal deželo Angležem. Zategadelj se emir ne bode upal prositi angleške pomoči, ker bi se potem popolnem nemogočega storil. Angleži so preverjeni, da se bodo Afgani začeli upirati Rusom, ko bodo le spoznali, da hočejo prisvojiti deželo. Anglija ne bode posredovala, ker se je preverila, da je tamošnje prebivalstvo jako nezanesljivo, sedaj je za Ruse, sedaj za Angleže. Celo dobro bi bilo za Anglijo, da bi Rusi skušali pokoriti Afganistan. Prebivalstvo je jako vojevito, in Rusi bi imeli polstoletja opraviti, da bi je ukrotili. Anglija bi pa potem v evropskem orijentu delala, kar bi hotela. Indijska meja je dobro utrjena, zategadelj se Anglija ne boji, če si Rusi prisvoje Afganistan.

Novi poslanik **severnoameriških** združenih držav pri Dunajskem dvoru, Lawton, je jako bogat in tudi jako priljubljen v Ameriki. Pred dvema letoma so ga že bili priporočili za poslanika v Peterburgu, toda ga kongres tedaj ni potrdil, ker je bil v državljanskej vojni general južnih držav. Da je pa sedaj potrjeno njegovo imenovanje, je znamenje, da je njegova politična preteklost že pozabljena.

Dopisi.

Iz Slovenjega gradca 21. aprila. [Izv. dop.] Gotovo že mislite, gospod urednik, da smo pri nas vsled hude zime že vsi pomrli ali pa da že tukaj ne živi nobeden narodnjak več, ker že tako dolgo niste nič slišali o nas. Pa motite se. Akoravno je mestece naše skoz in skoz nemčursko in bi skoro moral človek po dnevu s svetilnico okolu hoditi, da bi našel poštenega Slovence, se bode iz sledečih vrstic vendar prepričali, da trdno živimo in da je prebivalstvo našega okraja za narodnost jako vneto in zavedno.

Že lansko leto smo ustanovili podružnico sv. „Cirila in Metoda“, ukrenilo se je, kar je bilo k temu potreba, in dobili smo tudi že potrjena pravila. Sklicali smo torej podružnični zbor na pretečeno nedeljo t. j. 17. t. m. v Šukovej dvorani, katerega se je mnogo č. gg. duhovnikov ter mnogo drugega občinstva udeležilo. Pričeli smo z dnevnim redom: vsprejemanje novih udov, volitev novega odbora, govori, predlogi in nasveti.

V novi odbor so bili voljeni gg.: dr. Jurij Hrašovec, kot načelnik, Josip Farsky, kot njegov namestnik; Lavoslav Ropas, kot zapisnikar, Matija Šmid, kot njegov namestnik; Josip Stanonik, kot blagajnik, Adam Grušovski, kot njegov namestnik. — Govorili so gg.: dr. Šuc, Anton Rogina, Josip Farsky, slednji češki, prav lepo in navdušeno, posebno zanimiv pa je bil govor g. dr. Jurija Hrašovca, kateri je natanko razložil delovanje sv. bratov „Cirila in Metoda“ ter korist društva.

Akoravno še le začetek, smo vendar imeli lep uspeh, kajti nabralo se je bilo takoj 106 gl. 73 kr. — Dokaz nam je torej, kako se tudi tukaj naši kmetje in sploh, kdor narodno čuti, zanimajo za blagi namen društva, akoravno smo že skoro na skrajni meji, in stojimo tako rekoč v prvih vrstah, ob katere se zaletuje z veliko silo sovražni nam naval nemčurstva.

Iz Radišča. (Nekaj o tolmačih.) Pravda, ki je bila 26. februarja zavoljo prikazni Marije Device, me je mikala, da sem tudi jaz šel poslušat. Poznam Jerico in one dve ženski, poznam vse otroke, ki so bili poklicani za priče, in poznam tudi gosp. župana, ki je največ pripomogel, da je ta reč prišla pred sodnijo. Tri obtožene ženske so bile trde Slovenke, ravno tako tudi deklice in fantje, ki so bili za priče. Obravnava je šla po tolmači. Bralo in govorilo se je po nemško, potem pa postavilo na slovensko. To je strašno mudivno in dolgočasno. Včasih pa je tudi velika težava, vse to, kar se je govorilo v domačem jeziku, ravno tako in v ravno tistem duhu povedati v tujem jeziku. Nevarnost je res velika, da se kaj narobe prestavi in potem kaka krivica godi, naj bi bili sodniki še tako učeni, pravični in vestni gospodje. Spominjam

se, da je rajni sodnijski predsednik pl. Schulheim v mislih imel, sestaviti za slovenske obravnave poseben odsek slovenščine zmožnih sodnikov. Ta dobra volja se dozda še ni spolnila; zatorej prosimo, da si slavna sodnija vsaj preskrbi takih tolmačev, ki so slovenske besede popolnem vešč. Slišal sem praviti, je nek tolmač nekega priletne Slovence tako le izpraševal: „Ali je bil vaš kver navadan?“ Slovenec ga trdo gleda in mu nič ne odgovori. Tolmač prša še jedenkrat, pa tudi zdaj ne dobi odgovora. K sreči je bil mej sodniki nek trd Nemec, ki se je pa pridno slovenski učil. Ta ga prav počasi nagovori: „Oče, ali je vaša puška bila nabita ali nabasana?“ Obtožencu se lice razvedri in lepo odgovori: „Moja puška ni bila nabasana.“ Tolmačiti je težavno in odgovorno opravilo, in težko je najti na vse strani sposobnega moža. Torej ni kaka prenapeta sanjarija, temveč opravičena želja in silna potreba, da se dijaki učijo v latinskih šolah jezikov tistih ljudij, pri katerih hočejo jedenkrat služiti svoj kruh

„Mir“.

Domače stvari.

— (Osobna vest.) G. Josip Krašna, umirovljeni računski revident v Ljubljani, dobil je v priznanje svojega dolgoletnega službovanja naslov in značaj računskega svetnika.

— (Mestni zbor Zagrebški) imenoval je v včerajšnji seji pesnika Ivana viteza Trnskega jednoglasno častnim meščanom. Diploma izročila se mu bode dne 1. maja, v dan petdesetletnice njegovega pesnikovanja.

— (Enketa za osuševanje Ljubljanskega barja) sklenila se je včeraj ob 1/25. uri popoldne. Razprave bile so velike važnosti za Ljubljansko mesto kakor tudi za barjane. Jako zanimivo debato sprožil je g. Fran Kotnik z Vrda, predlagajoč, naj enketa izreče prošnjo, da c. kr. vlada ki pobira vodno mitnino po Ljubljani na Vrhuiki in v Ljubljani, skrbi tudi za to, da bode Ljubljanska plovna. G. Lenarčič dodal je temu predlogu še to: Naj bi se država, ki pobira na Ljubljani mitnino, ne stori pa ničesar za plovbo po tej reki, naprosila, da uvrsti Ljubljano mej državne reke. Konečno določil se je naslednji proračun za melioracijo Ljubljanskega barja po alternativnem projektu gosp. Podhagskega za uravnavo Ljubljance: 973.600 gld., za uravnavo Gruberjevega kanala in za odpeljavo voda z Golovca 435.000 gld.; za napravo zapornic pri Gradašici 4000 gld. vkupe **1.412.600 gld.** Naposled izrekel je predsednik, g. dr. Kosler, melioracijskemu inženjeru kmetijskega ministerstva, g. Edvardu Markusu, zahvalo na njegovem izvrstnem sodelovanji pri enketi. G. Markus pa je odvrnil zahvalo na izvrstno delovanje enquete same in izrekel gorko željo, da bi, ako Bog da, izvršil se predloženi in sedaj nekoliko popravljeni načrt v srečo in blagostanje prebivalcev barja in v veliko korist prebivalstva glavnega mesta. Tudi načelnik odbora za osuševanje barja deželni uradnik g. Trtnik izrekel je vsem udom enquete, posebno g. Markusu, gorko zahvalo, katerej so prisotni pritrdili.

— (Pred upravnim sodiščem) se bo vprašanje, da li imajo mestni hišni posestniki vsled hišnega davka v skupini veleposestnikov pri volitvi za okrajne zastope volilno pravico ali ne, konečno rešilo. Ta dan se bo namreč, kakor se nam iz Celja poroča, reševalo to vprašanje vsled pritožbe g. pl. Berkse zoper Celjske hišne posestnike, ki so pri zadnji volitvi v okrajni zastop volili v skupini veleposestnikov. Rešitev tega pravnega vprašanja je eminentne važnosti, ker od te rešitve odvisi pri najvažnejših okrajnih zastopih na Spodnjem Štajerskem, ali bo večina narodna ali nemškutarska.

— (Iz Buzeta) 21. aprila: Do danes ima narodna hrvatska stranka 287 glasov, protivna preko 75. Gospod komisar drži izboren red, kakeršnega do sedaj pri volitvah tu v Istri nismo — žalibog — še imeli. Nasprotna stranka lovi z vso lokavostjo uboge kmete, ujela jih je sicer nekaj, a ti zaslepljenci je ne bodo rešili. Još Hrvatska ni propala!

— (Novomašnikov) bode letos 15 — in sicer gg. četrtoletniki: Češenj Andrej iz Šmartina pod Šmarno goro, Hladnik Ivan iz Rovt, Horvat Mihael od sv. Urbana na Štajerskem, Kraimer Alojzij iz Srednje vasi, Mikš Ivan iz Hotederšice, Šiferer Gustav iz Ljubljane, Volk Ivan z Brezovca, Zupanec Ignacij iz Kranja, Žužek

Alojziji iz Vip. Planine. Potem naslednji gg. tretjeletniki, ki so bili imenovani za prezbiterije: Gabrijel Anton iz Leskovca, Krainer Anton iz Srednje vasi, Milar Ivan iz Žabnice, Pavlin Fran iz Smlednika, Pernè Fran iz Trstenika, Pokoren Fran iz Škofje Loke. Govori se, da bodo letos ordinacije prej kakor druga leta, ker je pomankanje duhovnov.

„Zg. Danica“

— (Iz Celovca) se javlja nemškimi listom: Knežskof dr. Josip Kahn kupil je Kumpfovo hišo in veliki vrt za 32.000 gld. Na kupljenem posestvu bode baje semenišče in druga gimnazija.

— (Počitnice na srednjih šolah.) Naučni minister dr. Gautsch izdal je naredbo, po kateri bodo počitnice na srednjih šolah na Goriškem in v Istri od letos naprej od 16. julija do 15. septembra.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Pariz 22. aprila. Po posvetovanji z Gobletom in Flourensom naročil pravosodni minister generalnemu prokuratorju in prokuratorju v Nancyji, naj takoj odpotujeta v Pagny in obširno poročata, zakaj je nemška policija komisarja Schnaebelea prišla in zaprla. Prefekt iz departementa Meurthe-Moselle zvečer semkaj dospel in se posvetoval z Gobletom. Časniki mislijo, da je vsemu kriva pomota, ali pa prevelika gorečnost nemških agentov in priporočajo mirnost, dokler ne dojdejo pojasnila.

Pariz 21. aprila. Francoskega specialnega komisarja Schnaebelea, idočega v uradni zadevi k nemškemu policijskemu komisarju Gautschu v Ars, je na kolodvoru v Pagny nemška policija prišla in odpeljala v Noveaut potem pa v Metz. Trditev v „Metzer Zeitung“, da je to v zvezi z agitacijo lige patrijotov, je popolnem neosnovana. V Metzu in Nancyji živahna razburjenost.

Bratje Sokoli!

Jutri t. j. 23. aprila t. l. bode ob 1/2 9. uri zvečer v čitalnični restavraciji zadnji Sokolov jour fix v tej sezoni. — Program jako zanimiv. K mnogobrojni udeležitvi vabita uljudno reditelja **Oton Pelan, Vekosl. C. Ravnikar.**

Ljudsko sredstvo. Moll-ovo „Francosko žganje“ daje ravno tako uspešno kakor ceno sredstvo proti trganji po udih, ranah, oteklinah in ulesih. Cena steklenici 80 kr. Vsak dan razpošilja po poštenu povzetju A. Moll, lekarnar in c. kr. dvorni založnik, na Dunaji, Tuchlauben 9. V lekarnah po deželi zahtevaj se izrečno Moll-ov preparat z njegovo varstveno znamko in podpisom. 6 (19—3)

„LJUBLJANSKI ZVON“

stoji (192—18)
za vse leto gld. 4.60; za pol leta
gld. 2.30; za četrt leta gld. 1.15.

Tuji:

21. aprila.

Pri **stom:** pl. Farfoglia z Dunaja. — Reiter iz Prage. — Pachleitner iz Linca. — Hellmann iz Iglave. — Beopold iz Szegarda. — Hanisch iz Gradca. — Leyrer iz Belaka. — Moline iz Tržica. — Križ iz Čabra. — Ažbalt iz Trsta.

Pri **žalosti:** pl. Eisenbach, Klossy, Bernauer, Kellner z Dunaja. — Motekle iz Turnava. — Bežan iz Kočevja. — Oblak iz Gradca. — Reichmann, Just, Müller, Hans, Böhm, Tempes z Dunaja. — Koman iz Vrhnike. — Koller iz Reke.

Pri **avstrijskem cesarju:** Grof Eicher iz Budimpešte. — Brož iz Klanjca. — Sellenz iz Zagorja.

Umrli so v Ljubljani:

21. aprila: Fran Krašovec, postreščekov sin, 1 1/2 leta, Rožne ulice št. 3, za vodenico v glavi. — Adolf Gregorka, učenec, 9 1/2 leta, Sv. Petra cesta št. 47, za jetiko.

22. aprila: Marija Stegnar, uradnikova vdova, 70 let, Francovo nabrežje št. 11, za jetiko.

Meteorološko poročilo.

Dan	Čas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Vetrovi	Nebo	Močina v mm.
21. aprila	7. zjutraj	735.06 mm.	8.6° C	sl. vzh.	jas.	
	2. pop.	732.45 mm.	17.2° C	z. jz.	jas.	0.00 mm.
	9. zvečer	732.57 mm.	10.6° C	sl. jz.	d. jas.	

Srednja temperatura 12.1°, za 2.5° nad normalom.

Dunajska borza

dne 22. aprila t. l.

(Izvirno telegrafsko poročilo.)

	včeraj	danes
Papirna renta	gld. 81.60	gld. 81.30
Srebrna renta	82.60	82.50
Zlata renta	113.10	113.—
5% marena renta	98.05	97.90
Akcije narodne banke	876.—	876.—
Kreditne akcije	284.—	282.70
London	126.85	126.90
Srebro	—	—
Napol.	10.04	10.04 1/2
C. kr. cekini	5.96	5.97
Nemške marke	62.30	62.30
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld.	128 gld. 25 kr
Državne srečke iz l. 1864	100	165
Ogerska zlata renta 4%	—	102
Ogerska papirna renta 5%	—	88
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	—	105
Dunavska reg. srečke 5%	—	100 gld.
Zemlj. obč. avstr. 4 1/2% zlati zast. listi	—	125
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	—	—
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	—	100
Kreditne srečke	—	100 gld.
Rudolfove srečke	—	10
Akcije anglo-avstr. banke	—	120
Tramway-društ. velj. 170 gld. a. v.	—	232

Potrtega srea naznanjamo vsem sorodnikom, prijateljem in znancem žalostno vest, da se je Božji milosti zazdelo, našo predrago mater, oziroma staro mater, gospo

MARIJO STEGNAR,

c. kr. uradnika vdovo,

dne 22. t. m. ob 12 1/2 uri po noči v 70. letu nje dobe, prevideno s sv. zakramenti za umirajočo po dolgi bolezni v boljše življenje poklicati.

Pogreb predrage ranjce bode v soboto dne 23. aprila t. l. popoldne ob 5. uri z hiše št. 11, Francovo nabrežje, na pokopališče k sv. Kristofu. Sr. matere zadušnice se bodo brale v tukajšnji stolni cerkvi.

Nepozabljivo ranjco priporočamo v blag spomin in molitev.

V Ljubljani dne 22. aprila 1887. (287)

Franc Stegnar, c. kr. okrajne sodnijske uradnik, **Feliks Stegnar**, c. kr. učitelj, sinova. — **Josipina Globočnik**, hči. — **Viktorija Stegnar** poroj. **Levak**, **Irma Stegnar** poroj. **Kos**, sinahi — **Franc Globočnik**, c. kr. profesor, zet

Zahvala.

Presrečna in iskrena zahvala za vse brezštevilne, velečaste dokaze sočutja in spoštovanja, ki se je skazalo povodom bolezni in smrti našega dragega pokojnika

dr. FRANA SCHIFFER-JA,

nam in pokojniku v tako obilni meri.

(282)

Žalujoči ostali.

VIZITNICE

priporoča

NARODNA TISKARNA

v Ljubljani.

BRATA EBERL

prodajata najboljšo in najoenotnejšo

oljnate barve, lake in firneže

lastnega izdelka, na debelo in drobno, nadalje

prstene in kemične barve in čopiče ter vse v njihino stroko spadajoče blago. (87—55)

LJUBLJANA.

Za frančiškansko cerkevijo, v hiši gospoda J. Vilhar-ja hiš. štev. 4. LJUBLJANA.

CIRCUS FRANKLOFF

v mestnej jahalnici.

V soboto dne 23. aprila zvečer ob 8. uri

velika benefica in gala-predstava

v prid umetnice skakalke in jezdarice gospice **LINE** ter atletinje in topniške kraljice gospice **JOSIPINE**.

K tej predstavi usojata si beneficijantini velečastito občinstvo Ljubljansko udano vabiti.

Popoldne ob 4. uri:

Velika predstava za učence

Cena prostorom: Sedež s številko **50 kr.**, II. prostor **40 kr.**, III. prostor **25 kr.**, galerija **15 kr.** Odraščeni plačajo popolno navadno ustopnino.

V nedeljo 24. aprila:

dve zadnji predstavi.

(283)

Ravnateljstvo.

Trgovsk pomočnik,

izurjen v specerijski in manufakturni prodaji, z dobrimi spricili, vsprejme se v službo.

(285—1)

J. Müller v Zagorji za Savo.

Gotovi postranski zaslužek

za vsacega.

S prodajanjem zakonito dovoljenih srečk in dravnih papirjev na obročna plačila more pri nas vsak olikan in prideti slovek 100—200 gold. na mesec zaslužiti. Posebno pripravno za trgovce, uradnike in agente, kakor tudi za zavarovalnične zastopnike.

Ponudbe naj se pošiljajo na **Budapester Bankverein Aktiengesellschaft** in **Budapest**. (197—2)

CACAO

in

ČOKOLADA

VICTOR

SCHMIDT & SÖHNE

ki sta pri prvi Dunajski razstavi kuhinjske umetnosti bili odlikovani z najvišjo odliko, častnim diplomom, sta pristni samo, če imata našo uradno registrovano varstveno znamko in firmo. (856—104)

Dobiva se pri vseh boljših trgovcih in prodajalcih delicatess, v Ljubljani pri g. Petru Lassnik-u.

Razpošilja se v provincije proti poštenu povzetju.

VICTOR SCHMIDT & SÖHNE,

c. kr. dež. opr. tovarnarji. Tovarna in centr. razpošiljalnica

Dunaj, IV., Allegasse Nr. 48 (poleg juž. kolodvora).

Židovske ulice.

MARIJA DRENIK.

Predtiskarija.

Bogata zaloga ženskih ročnih del, začetih in izvršenih.

Snovi za vezanje.

Harlandska preja.